

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון כ"ח אייר תשע"ח | דף היומי בבלי: זבחים ל.
דף היומי בהלכה: מסעיף מ"ו עד תחילת סימן ש"ט.
מוסר: תורת הבית מ"והנה אנו רואין" עד "ועל כן מאוד".
קנין חכמה הלימוד השבועי: אבות פרק ו משנה ה' בדקדוק חברים' עד סוף הפרק.

הדף היומי בהלכה

האם מותר לענווד בשבת שעון יד שיש בו נורה?

ויש שהורה שאם חושש שילחץ על הכפתורים, יניח סימן היכר על השעון, או כיסוי על הכפתורים. ויש שהורה הוראה כללית שאין לענווד שעון זה בשבת ללא סימן היכר, כגון כריכת חוט על הכפתורים.

[משנ"ב שח, קסת; ביאורים ומוספים דרשו, 174]

שעון יד ושעון מעורר, מותרים בטלטול בשבת, כדין כלי שמלאכתו להיתר. ושעון שיש בו כפתורים להדלקת נורה או להפעלת מחשבון, וכדומה - יש שהורה שאם אינו רגיל להשתמש בכפתורים אלו בימות החול רשאי לענווד את השעון בשבת, אך אם רגיל להשתמש בהם, אין לענוודו, מחשש שישכח וישתמש בהם בשבת.

הדף היומי בהלכה

בגד שטרם נבדק משעטנו - האם הוא מוקצה?

כפי המציאות הוא עומד למכירה לגוי, או לשימוש לצורכי בעלי חיים, אין הוא מוקצה.

והיתר זה הוא רק באופן שתערובת השעטנו ניכרת לעין, שאם לא כן - אסור למכור את הבגד לגוי, מחשש שימכרנו לישראל.

[שו"ע שח, מז, ומשנ"ב קס-קסא; ביאורים ומוספים דרשו, 168]

בגד שעטנו הוא מוקצה בשבת, כיון שאינו ראוי לשימושו הייעודי; ויש שהורה שאף בגד שספק אם יש בו שעטנו - שאסור ללבושו מחמת הספק - הריהו מוקצה עד לבדיקתו.

במה דברים אמורים? בבגד שניתן לתקנו ולהוציא ממנו את תערובת השעטנו; אבל בגד שיש תערובת שעטנו בכל חלקיו, באופן שאינו עומד לתיקון - אם

הדף היומי בהלכה

הטלית נפסלה בשבת בבית הכנסת - האם מותר לקחתה הביתה?

לבני ספרד. וכן מצה 'שרויה' - לנוהג בה איסור מצד מנהג וחומרא, ולא כאיסור מן הדין - אינה מוקצה בפסח לגבי הנמנע מאכילתה, כיון שראויה לאלו האוכלים אותה.

[ביאורים ומוספים דרשו שח, 180]

טלית ובגד של ציצית שנקרעו מהן חוטי הציצית ונפסלו - יש שהורה שאינן מוקצה בשבת, כיון שהשואל בגד בן ארבע כנפות מחבירו, פטור מלהטיל בו ציצית במשך שלושים יום הראשונים, ונמצא שהבגד ראוי לשימוש לאדם אחר שאינו בעלי הבגד.

וכן קטניות בפסח - יש אומרים שאינן מוקצה לבני אשכנז, כיון שראויות

מאוחר יותר ירד התלמיד לביתו של ראש הישיבה לבקש מחילה על שנתקל בו בשוגג וגרם לנפילתו. אך ראש הישיבה הביט בו בפליאה: "אינני יודע על מה אתה סח, איזו נפילה?!"...

שקיעותו המופלאה בלימוד של מרן הגרא"מ שך זצ"ל

"על הנפילה" - המשיך הבחור, מגמגם ברעדה מול כבודו של ראש הישיבה - "אולי האשמה בי שלא נזהרתי מספיק?". הביט בו ראש הישיבה בפליאה: "אינני יודע על מה אתה סח, איזו נפילה?!"... עובדות אלו ודומיהן, שלא הבחין בעמוד דומם, לא בגשם דולף ואף לא בהבזק חולף, היו למעשים שבכל יום בסביבת גבעת הישיבה שחסתה בצל המאור הגדול ראש הישיבה, שבאהבתו היוקדת לתורה שקע בה בכל רמ"ח איבריו, עד שכל תחושותיו והרגשיו היו רק מניחות התורה, טעמה המתוק, ריחה המשכר ואספקלריתה המאירה.

(להתעדן באהבתך, מתוך 'מחשבה אחת')

המעשה דלהלן התרחש בהיות מרן הגרא"מ שך זצ"ל כבר בימי הגבורות. ראש הישיבה יצא מחדר השיעורים, צועד במסדרונות הישיבה כשהוא מתעמק בסוגיה הנלמדת. לפתע הגיח למולו בחור שבא במרוצה ופגע בו שלא במתכוון. ראש הישיבה הישיש מעד ונפל ארצה. בהלה אחזה בנוכחים שמהירו להרימו ולוודא שלא נפגע מכח הנפילה. אך ראש הישיבה המשיך כהרגלו לשוטט בסוגיה כאילו לא קרה מאומה. מאוחר יותר ירד התלמיד לביתו של ראש הישיבה לבקש מחילה. סערת רגשות ניכרה על פניו של הבחור, אך ראש הישיבה לא הבין כלל מה קרה: "אני לא יודע על מה יש לי למחול לך, לא קרה כלום".

פניני הפרשה

על השולחן היתה מוכנה פרוסת לחם, מעט ממרחים וכוס קפה. עד היום אני לא סולח לעצמי מדוע לא המתנתי כמה דקות עד שהיה גומר לאכול. קרוב לשעתיים ארכה השיחה

ענוותנותו ופשטותו העצומה של מרן הגרא"מ מלצר זצ"ל

בלית ברירה עליתי לביתו של מרן ראש הישיבה הגאון רבי איסר זלמן. הרב קיבל אותי במאור פנים, אמרתי לו שבאתי כדי ירעדן אין לערנען, לשוחח בלימוד. ראש הישיבה נענה ברצון ובשמחה והטה אוזן לשמוע מה בפי. על השולחן היתה מוכנה פרוסת לחם, דברי מריחה וכוס קפה. עד היום אני לא סולח לעצמי מדוע לא המתנתי כמה דקות עד שהיה גומר לאכול. קרוב לשעתיים ארכה השיחה. הרב השיב לי על השאלות שהרציתי בפניו, סתר ובנה. קרוב לחצות היום חזרה הרבנית ביילה הינדא כשידיה עמוסות בסלים מקנייה שערכה לכבוד החג. כשראתה שהצלחת והכוס מונחות כמו שהניחה אותן בבוקר, שאלה את בעלה ראש הישיבה למה לא טעם כלום. רבי איסר זלמן ענה לה בתמימות: "הרי נכנס כאן בן תורה ובא לדבר אתי בלימוד, איך יכולתי להפסיק באמצע?". ענתה הרבנית בשאלה: "מה היה קורה אם היית אומר לבחור שימתין כמה דקות עד שתגמור לאכול ואח"כ תקבל אותו בכבוד?". הרים רבי איסר זלמן את קולו ושאל בתמיהה: "מה, אני פרופסור שצריכים להמתין עלי?"...

(לב ישראל)

וַיִּדְבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קְמֹדֶר סִינִי (במדבר א א)

"למה במדבר, אלא כל מי שאינו עושה עצמו הפקר כמדבר, אינו יכול לקנות את התורה, לכך נאמר במדבר סיני" (מדרש תנחומא). שח הגה"צ רבי ישראל גרוסמן זצ"ל ראש ישיבת פינסק קארלין: הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל בעל 'אבן האזל' על הרמב"ם, הצטיין באופן מיוחד בענוותנותו ובפשטותו. כשבא לפניו תלמיד ישיבה אפילו משיבה קטנה היה משוחח ומדבר איתו בלימוד ומחשיב אותו כאלו עומד בפניו תלמיד חכם בא בימים. וכשהתלמיד הקשה קושיה טובה או עלה בידו לתרץ תירוץ, היה רבי איסר זלמן קופץ משמחה ומביע התפעלות עצומה מהדברים הנפלאים והנחמדים. הרבה פעמים זכיתי להכנס אליו ולשוחח עמו בסוגיות הש"ס. והנה סיפור נפלא שראיתי, ממנו אפשר להוכיח בגודל הענווה שלו. היה זה ביום י"ג ניסן, ערב בדיקת חמץ. נכנסתי לבית כנסת כדי ללמוד, ניגש אלי הגבאי וביקש את סליחתי האם יכול אני לחפש מקום אחר. היום עסוקים בנקיון המקום לכבוד פסח. פניתי לבית כנסת אחר ושוב חזרה התמונה על עצמה. הגבאי ביקש ממני לחפש בית כנסת אחר. הייתי אובד עצות, לאן ללכת.

ענינא דיומא - שבועות

'תיקון', גמרא או משניות - במה יש לעסוק בליל חג השבועות?

שבכתב; אך יש אומרים שאין זה נכון ללמוד משניות בלילה זה. מאידך, יש שכתבו שעיקר העיסוק בלילה זה יהא בתורה שעל פה. ויש שכתב שאף מי שחשקה נפשו בתורה שבעל פה, יאמר תחילה את ה'תיקון, אך בחורים הלומדים בישיבה יעשו כהוראת רבותיהם.

[ביאורים ומוספים דרשו תצד, 3]

על פי הזהרה והאריז"ל יש לומר בליל חג השבועות את סדר תיקון ליל שבועות; והחתם סופר נהג לאומרו יחד עם כל תלמידיו. מאידך, יש אומרים שאמירת ה'תיקון' נועדה בעיקרה עבור אלו שאינם לומדי תורה, אך הלומדים יעסקו כל אחד בענינו. ובנוגע ללימוד משניות - יש שכתבו שיש לעסוק בו לאחר לימוד תורה

בגמר הסעודה שוב הלכו כולם לישון, מלבד רבנו שאמר שוב: "אני ישנתי בלילה", וישב ולמד בהתמדה גדולה עד קרוב לשקיעת החמה, וכל זאת על סמך השעה וחצי שישן בלילה...

סדר יומו של מרן הגרי"ש אלישיב זי"ע בחג השבועות - מעדות נכדו

שעה הליכה] כשמלכם בראשם [כמנהגו של מרן בכל הרגלים], ומיד כשחזר לביתו קידש ואכל מזונות, מאכלי חלב. אחרי הקידוש, כל בני הבית הלכו לישון מלבד רבנו שאמר: "אני ישנתי בלילה, אינני צריך לישון..." והתיישב ללמוד בשקידה עצומה עד שהתעוררו כולם, בצהרי היום, ואכלו סעודה בשרית. בגמר הסעודה שוב הלכו כולם לישון... מלבד רבנו שאמר שוב: "אני ישנתי בלילה", וכך ישב ולמד בהתמדה גדולה עד קרוב לשקיעת החמה, כשירד להתפלל מנחה. וכל זה על סמך השעה וחצי שישן בלילה...

(גיליון 'דברים הרבה')

במיעוט שינה (אבות 10)

שח נכד רבנו הגרי"ש אלישיב זי"ע, הגאון רבי אברהם צבי ישראלזון: זכיתי לשהות אצל רבנו פעם אחת בחג השבועות - כד הוינא טליא - לפני יותר משלושים שנה, וסדר יומו היה כך: ליל חג השבועות אכל סעודה [בשרית, כשאר שבתות וימים טובים], ומיד אחר כך הלך לבית מדרשו 'תפארת בחורים' למסור שיעור בגמרא [הקבוע מידי יום ביומו], ובשעה 12:00 בלילה סיים את השיעור, חזר לביתו ונשכב לישון עד השעה אחת וחצי לפנות בוקר, ואז קם והתיישב ללמוד בקול רם ובהתמדה נוראה כדרכו עד זמן תפילת ותיקין. אחר שהסתיימה התפילה צעדו יחד כל המתפללים לכותל המערבי [כרבע

פניני הפרשה

רבי אלי' התפלא: והרי בכל יום הרבי נוטל את הספר בעצמו ואינו מבקש שיביאו לו? כשהבחין הרבי בפליאתו הרים מעט את השמיכה והראה לו שבקצה המטה ישנה חתולה

מעשה מופלא על גודל שפלות רוחו והתבטלותו של הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע בפני כל נברא

התפלא רבי אלי' על הבקשה, מה יום מיומיים שהרבי מבקש ממני להגיש לפניו הספר, והרי בכל יום הוא נוטלו בעצמו. כי מנהגו היה שדבר שיכול היה לעשות בעצמו לא ביקש מאחרים.

כשהבחין הרבי בפליאתו הרים מעט את השמיכה והראה לו שיש שם בקצה המיטה חתולה שישנה, ואם יקום בעצמו מן המיטה היא עלולה להתעורר ויגרם לה צער. ורחמיו על כל מעשיו כתיב, ולכן מבקש ממנו להגיש לו את הספר. (קונטרס טיב המעשיות)

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה קְמֹדֶבֶר סִינַי (במדבר א א)

"למה במדבר, אלא כל מי שאינו עושה עצמו הפקר כמדבר, אינו יכול לקנות את התורה, לכך נאמר במדבר סיני" (מדרש תנחומא). שח הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א: ידוע ומפורסם גודל שפלות רוחו התבטלותו של הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע בפני כל נברא. בתוך ביתו היו תמיד חתולים מסתובבים כבשטח הפקר, והיה בעצמו דואג לכל מזונם. סיפר לי משמשו רבי אלי' ראטה ז"ל, שפעם אחת בהיות הרבי זצוק"ל שוכב במיטתו, ביקש ממנו להגיש לפניו את הספר שהיה רגיל ללמוד בו לפני השינה.

איננו צריכים לעזור לרמאי אחד נגד חברו...

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

חולי, אין לגלות, משום שאין אנו צריכים לעזור לרמאי אחד נגד חברו. ורק אם האחד מרמה מעט, באופן שנקרא עדיין עומד בדיבורו באופן כללי, ואינו יוצא מכלל אדם הגון, יש לגלות לו כשהצד השני מרמה אותו רמאות גדולה. וכמו כן, כשלאחד יש מחלה קלה ולשני מחלה חמורה המפריעה לכל תפקוד הבית, יש לגלות. וכעין זה הובא בשם הגר"ש אלישיב, שהדברים אמורים רק בחסרונות שקולים.

אכן יש מי שכתב, שדבר זה אינו שייך כשהחתן או הכלה בעצמם אינם מרמים, ורק משפחתם מרמה, כגון בענייני ממון. שכן מדוע עליהם להינזק משום שמשפחתם מתנהגת ברמאות.

בהלכות הנלמדות היום דן 'חפץ חיים' באופנים שבהם מותר לגלות לחתן שחתנו אינו מתכוון לעמוד בהתחייבויותיו הממוניות כלפיו. אחד התנאים להיתר הוא, שגם מצד החתן לא תהיה שום רמיה. כי אם גם החתן מרמהו את חותנו באיזה ענין שיהיה, "יצא זה בזה", ופשוט שאסור לגלות לו.

בביאורים ומוספים מביאים כי יש שביאר בדין זה, שהוא כלול למעשה בתנאי הראשון להיתר לספר רכילות לתועלת - שיתבונן שבאמת הדבר הוא רע ומזיק; ולכן, במקרה ששני הצדדים מרמים, נמצא שבאמת אין כאן חיסרון עבור החתן. שכיון שגם הוא רמאי, זהו השידוך הראוי לו לפי מצבו.

עוד מביאים בזה בביאורים ומוספים, שמדברי 'חפץ חיים' משמע שגם אם אין העניינים שקולים, כגון שאחד מרמה רק לגבי ממון והשני מרמה לגבי

המוסר היומי

ממה נובעות הקלות והקרירות בקיום המצוות?

מתוך לימוד המוסר היומי בספרי החפץ חיים:

עבודת ה' וקידוש שמו. והעיקר - בחיזוק לימוד התורה! שההתרשלות בזה בעוונותינו הרבים גדולה מאד. ואמרו חכמינו ז"ל: ויתר הקב"ה על שלוש עבירות החמורות, ולא ויתר על עוון ביטול תורה. וכן אמרו: בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת - אוי להם לבריות מעלבונה של תורה! וכל הקלות והקרירות שנעשו בקיום הדת בעוונותינו הרבים, באו על ידי שכחת התורה, כי הלימוד מביא לידי מעשה".

[תורת הבית, מאמר 'עת לעשות לה', בשינויים קלים]

"והנה אנו רואין בהגיע איזה חשש נזק ממון בעיר, וכל שכן חשש סכנת נפשות, מתאספים יחד נכבדי העיר ומבקשים עצות ותחבולות לקדם פני הרעה, למלט את העיר מהאסון. ובענייני שמים, הכל רואים גודל ההפסד חילול השם הגדול הנעשה בעיר מפריקת עול בגלוי, ואין איש שם על לב כי יש חובה להתאסף, ולהתיישב כדת מה לעשות לכבוד מלכו של עולם, יוצר נפשנו שיתקדש כבודו על כל פנים על ידי אלה השלמים באמונתם.

אהובי עליון! חלילה לנו לשבת בחיבוק ידים ולומר נואש, כי אם כל יראי ה' שלומי אמוני ישראל, עליהם להתאסף יחד להתייעץ כדת מה לעשות לחיזוק

קם הגאון ר' שמעון שקאפ מכסאו ואמר לבחור: אינני מומחה בבישול, אך כעת הרבנית איננה בבית ותיאלץ להסתפק במה שאני יודע לבשל. וכך ניגש גדול הדור שהגיע לגיל שבעים שנה למטבח והכין ארוחת ערב

מה היו 2 השאלות במבחן הקבלה לשיבת גרודנא?

הרב אברהם פוקס

את הדרך הארוכה בחזרה, וכדי להרגיע את חששותיו חזר שוב ושוב על דפי הגמרא שעליהם היה צריך להיבחן עד שידע אותם מלה במלה, סוף סוף הגיע הבחור לשיבה כאשר הוא כמובן עייף ומורעב אך דפי הגמרא היו מסודרים במוחו להפליא, השעה היתה שעת ערב והבחורים מן הישיבה ששמעו למטרת בואו, אמרו לו שעליו להיבחן כמובן אצל ראש הישיבה אשר כעת איננו בישיבה אלא בביתו, הבחור הלך לבית שהראוהו ודפק על דלת ביתו של גדול הדור ראש הישיבה הגאון ר' שמעון שקאפ בחשש ובפחד מן הבאות, הוא היה במתח עצום כיצד יקבלו ראש הישיבה,

חיש קל נפתחה הדלת ובפתח עומד ראש הישיבה, הוא קבלו בחביבות והכניסו לביתו ושאלו לשמו ושם עיירתו ומהי מטרת בואו, כששמע ראש הישיבה שהבחור רוצה להתקבל לשיבה אמר לו אם כן רוצה אני לשאול אותך שתי שאלות, הנה הגיע המבחן אליו התכונן בקפידה אמר לעצמו הבחור, שאלה ראשונה אמר לו ראש הישיבה, מתי אכלת לאחרונה ארוחת ערב חמה? הבחור נדהם מהשאלה ולא הצליח לענות מרוב תדהמה, לאחר רגעים התעשת וענה, כשלושה שבועות, קם הגאון ר' שמעון שקאפ מכסאו ואמר לבחור, אינני מומחה בבישול אך כעת הרבנית איננה בבית ותיאלץ להסתפק במה שאני יודע לבשל, וכך ניגש גדול הדור שהגיע לגיל שבעים שנה למטבח והכין ארוחת ערב לבחור שזה עתה הגיע מהליכה ארוכה ומייגעת בדרכים הקשות,

לאחר שגמר לבשל הניח לפני הבחור צלחת מלאה מהאוכל, וכשסיימה, דאג למלאותה שוב, עד שהבחור היה שבע כהוגן, לאחר שבירך ברכת המזון פנה אליו גדול הדור ואמר לו וכעת לשאלה השניה, הן, חשב לעצמו הבחור, כעת מתחיל המבחן האמיתי אליו התכוננתי רבות, ומיד העביר במוחו את דפי הגמרא אותם שינן במרץ בימים האחרונים, ואז לתדהמתו הוא שומע את קולו של ראש הישיבה שואל אותו, מתי ישנת לאחרונה במיטה? הבחור השיב לו שאינו זוכר במדויק, ר' שמעון שקאפ פנה לחדרו סידר שם מיטה עם כרית ויצא ממנו כעבור כמה רגעים כשהוא מזמין את הבחור להיכנס לחדר השינה ומפציר בו שילך לנוח מקשיי הדרך שהיה בה בימים האחרונים, הבחור הבין שאינו יכול לסרב וגם לא התנגד לשינה הגונה, נכנס למיטה שאחר כך התברר לו שהיתה זו מיטתו של ראש הישיבה בעצמו, ור' שמעון שקאפ מיישר את הכרית ומיטיב את השמיכה והבחור בעייפותו הרבה נרדם עד למחרת בבוקר, למחרת כאשר פגש ראש הישיבה את הבחור, אמר לו, עברת בהצלחה את המבחן, התקבלת לשיבה!! וסיים אותו בחור את הסיפור, שנים רבות עברו עלי מאז, ובהם צרות רבות והשוואה האיומה שבה נספתה כל משפחתי ושאר נסיונות קשים, ומה ששמר על יהדותי בתוך כל הקשיים היו אלו שתי השאלות של מבחן הקבלה לשיבת גרודנא.

"וּפְקַדְתָּ אֶלְעִזָּר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן שָׁמֹן הַמֵּאֹר וְקִטְרֶת" (במדבר ד', ט"ז)

ומפרש רש"י שאלעזר היה ממונה לשאת את הקטורת ושמן המשחה ומנחת התמיד, וכן היה מוטל עליו לצוות ולזרז ולהקריב בעת חנייתו. ומקור דברי רש"י הוא המדרש שאומר: אמרו עליו על אלעזר שהיה מוטל עליו טורח גדול, שהוא היה נושא שמן המאור וקטרת הסמים ומנחת התמיד ושמן המשחה. מאות של קילוגרמים היה סוחב אלעזר בן אהרן שהיה סגן הכהן גדול (קטורת הסמים שלוש מאות שישים וחמשה מנים, שהם קרוב למאה וחמישים קילוגרם, שמן למאור מאה ושמונים לוגין שהם לפחות חמישים וארבעה ליטר וכו') וכתב על כך הרמב"ן: אבל היה אלעזר חזק ואמיץ כיעקב אבינו, וכן משה רבינו ואהרן אחיו, וקוי ה' יחליפו כח, וכל כך למה, מפרש המדרש רבה שהיה נוהג בשפלות לפני המקום וכמו שמצינו בגמרא באמוראים שהיו טורחים בעצמם בהכנות לשבת וכך פוסק השולחן ערוך בסימן ר"נ: ומהם ילמד כל אדם, ולא יאמר לא אפגום כבודי, כי זה הוא כבודו שמכבד השבת, ומוסיף שם המשנה ברורה: וראיתי אנשי מעשה גדולי תורה שהיו מכבדין הבית בעצמן. רבים זוכרים את מרן הסטייפלער עונה לשאלותיהם ביום שישי כאשר מטאטא בידו ואינו מניחו... פרשת במדבר לעולם נקראת לפני חג השבועות, והלא דבר הוא שיש בו ללמדנו ולתת לנו הכנה לפני קבלת התורה, ופסוק זה מראה לנו כיצד גם סגן הכהן גדול נשא בעול יחד עם אחיו הלוויים בכל הקשור לעבודת המשכן. ישיבת גרודנא שבליטא בנשיאות ראש הישיבה הגאון ר' שמעון שקאפ היתה לשם ולדבר בקרב לומדי בתי המדרש, כל נער שהחל ללמוד תורה חלם בערגה ללמוד בישיבה ולזכות ולשמוע את שיעוריו המפורסמים והחריפים של הגאון הגדול, אחד מאותם נערים היה בן עניים שיחד עם כל משפחתו שאף גם הוא ללמוד בישיבה הנודעת, הוא השתדל לנצל את ימי נערותו בלימוד התורה ולהתכונן להיות א ישיבע בוחער במלא מובן המילה, והנה בהגיע היום שבו יוכל להתקבל למכינה לשיבה נתנו הוריו בידו מעט לחם ומים ואמרו לו: ילדינו היקר קח את מה שיש בידינו לתת לך ותצליח בדרכך ויהי רצון שתתקבל לשיבה ותעשה בה חיל ותגדל בתורה ומן השמים יסייעו בידך, כסף, הוסיפו הוריו ואמרו לו אין לנו לתת לך, אך הישיבה נמצאת במרחק הליכה של שבוע ימים בלבד, הזהר בדרכך מן הסכנות האורבות בדרכים, וכאשר יגמר לך מאכלך בקש נא מיהודים טובים שיתנו לך מעט אוכל, וכך ליווהו לעבר היציאה מן העיירה כשפיהם מלא בברכות חמות.

ואכן כך עשה, אוכל השיג מפה ושם ובלילה היה לן בבתי כנסיות, או סתם על חלקת אדמה שמצא על אם הדרך, והדרך היתה קשה ומסוכנת יותר ממה שחשב בתחילה ולכן היא לקחה זמן רב יותר, פעמים שהיה נתקף בדאגה האם ישיג עוד אוכל להכניס לפיו בטרם יגיע לשיבה, וביותר, האם יצליח במבחן בכדי להתקבל לשיבה ולא יבייש את שם משפחתו ובנוסף עוד יצטרך ללכת